

«Σὺν τῇ ἡμέρᾳ μία ἰδέα ἀνέτειλεν ἐπὶ τῶν Παρισίων, καὶ πάντες εἶδον τὸ αὐτὸ φῶς· φῶς εἰς τὰ πνεύματα καὶ μίαν κραυγὴν ἐν ἐκάστῃ καρδίᾳ. «Ὑπαγε καὶ θά κεν ριεύσῃς τὴν Βαστίλλαν!»

«Τὸ πρῶγμα τοῦτο λεγόμενον ἦτο ἀδίκατον, ἀνόητον, παράξενον... Οὐχ ἦτον πάντες τὸ ἐπίστευσαν. Καὶ ἐξετελέσθη.

«Τὴν ἄλωσιν τῆς Βαστίλλης οὐδεὶς προέτεινε· ἀλλὰ πάντες ὁμοθυμῶς καὶ μετὰ πίστεως ἐσπευσαν εἰς τὸ ἔργον.

«Πάντες, τοῦτ' ἔστιν ὁ πιστεύων, ὁ αἰσθανόμενος ἐν αὐτῷ ἀφοσίωσιν καὶ δύναμιν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς πίστεώς του, ὁ λαός.»

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ ταγματάρχης Πανίτσας

Περὶ τοῦ ἀνδρείου τούτου ἀξιωματικοῦ τοῦ Βουλγαρικοῦ στρατοῦ πᾶσαι αἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν κατ' αὐτάς· διὰ τοῦτο ἐνομίσαμεν ὅτι ἱκανοποιούμεν τὴν περιεργίαν τῶν φιλομουσῶν ἀναγνώστῶν τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» δημοσιεύοντες ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τοῦ σημερινοῦ φύλλου τὴν εἰκόνα του.

Τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον συνελήφθη ὡς ἐνεχόμενος εἰς συνωμοσίαν κατὰ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας Φερδινάνδου ὑπὲρ τῆς καθόδου τοῦ πρῶην ἡγεμόνος Ἀλεξάνδρου Βάττεμπεργ.

Δικασθεὶς δὲ ἐπ' ἐσχάτων κατεδικάσθη εἰς τὸν διὰ τοιφεκισμοῦ θάνατον καὶ ἐτουφεκίσθη τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα.

Κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς δίκης ἀπεκαλύφθη ὅτι ἐν τῇ φυλακῇ οἱ συνωμόται ὑπέφερον τὰ πάνδεινα στερούμενοι καὶ αὐτῆς τῆς τροφῆς, καὶ μαστιγούμενοι καὶ πολυειδῶς βασανιζόμενοι ἵνα μαρτυρήσωσι τὰ κατὰ τὴν συνωμοσίαν.

Ρουγὲ Δελίλ

(Rouget de l'Isle)

Ὁ ποιητὴς καὶ μουσικὸς τοῦ «Μασσαλιωτικοῦ θουρίου», τῆς πολυκρότου «Μασσαλιώτιδος», ἦτο ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ ἐν τῇ φρουρᾷ τοῦ Στρασβούργου. Μόλις εἰκοσαετῆς κατὰ τὸ 1792, τὸ φοβερὸν ἔτος τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐποίησε τὸ θούριον ποίημα καὶ τὴν ἐπομένην νύκτα ἐμελοποίησε τὰς ἐνθουσιώδεις καὶ καυστικὰς λέξεις τοῦ ποιήματος, καὶ ἅμα τῇ αὐγῇ τὸ ᾄσμα διεδίδετο ἀπὸ στόματος εἰς στόμα. Πρῶτοι δὲ οἱ ἐπαναστάται τῆς Μασσαλίας ἐψάλλον αὐτό, καὶ το διέδωκαν καθ' ἅπαναν τὴν Γαλλίαν, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομά του «Μασσαλιωτικὸς θούριος». Ὁ ποιητὴς καὶ μελοποιὸς καταδιωκόμενος ὡς βασιλόφρων ὑπὸ τῶν ἐξαφθέντων ἐκ τοῦ θουρίου ἡματός του καὶ φεύγων εἰς τὰς ἀτραποὺς τῶν Ἀλπεων, ἤκουσεν ἄδόμενον τὸ ᾄσμα του «Πῶς τον λέγουν αὐτὸν τὸν ὕμνον; ἠρώτησε τὸν ὁδ.γόν του. — Μασσαλιώτιδα, ἀπεκρίθη αὐτός, καὶ τότε πρώτῃ φοράν ὁ ποιητὴς ἤκουσε καὶ ἔμαθε τὸ ὄνομα τοῦ ἔργου του, ὅπερ εἶνε καὶ τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖόν του ἔργον. Ὑπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀθανάτου ποιητοῦ δημοσιεύομεν καὶ τὴν

γυνυσίαν μουσικὴν τοῦ ποιήματος μετὰ τῶν λέξεων τῆς πρώτης τροφῆς.

Θέρος

Ὁ ἥλιος δὴεὶ ὀπισθεν τῶν πυκνῶν δένδρων καὶ χρυσάνει τὰ εἰς τὸν οὐρανὸν διεσκορπισμένα νέφη. Οἱ θερισταὶ ἐτοιμάζονται νὰ διακόψωσι τὴν ἐργασίαν τῶν. Ὁ κύριος δὲ τοῦ ἀγροῦ, ἐργαζόμενος καὶ αὐτός, στρέφει βλέμμα στοργικῆς καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν πλῆσιν του καθημένην οἰκογένειάν του καὶ συγκεκινημένος καμαρώνει τὰ μικρὰ του τέκνα, παίζοντα τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς μητρὸς, τὸ δὲ παρὰ τοὺς πόδας τῆς, τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς. Καὶ ἡ φιλόστοργος μήτηρ χαίρει καὶ γλυκὺ μεϊδίημα στολίζει τὰ χεῖλη τῆς. Χαριέστατον τοπεῖον, εἰκὼν θαυμασίως ἐρμηνευοῦσα τὴν οἰκογενειακὴν εἰρήνην καὶ μακαριότητα, τὴν ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ φιλοπονίας ἀντλοῦσαν τὰς δυνάμεις καὶ τὴν ὑπαρξίν τῆς.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Ἡ φωνὴ τῶν πτηνῶν

Ὁ καθηγητὴς Παολούτσιν ἀσχολεῖται εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὴν μηχανικὴν ἀνάπτυξιν τῶν διαφόρων φωνῶν τῶν πτηνῶν. Διὰ νὰ ὀρίσῃ τὰς βάσεις τῶν φωνῶν, διακρίνει εἰς αὐτάς τὴν δύναμιν, τὸ ὕψος καὶ τὸ ποιόν. Ἡ δύναμις εἶνε διάφορος καὶ ἰδιαιτέρα καθ' ἕκαστον ἄτομον· τὸ ὕψος περιλαμβάνεται, μὲ ἀπείρους μικρὰς διαφοράς, μετὰ τῶν δύο βαθμῶν τῆς κλίμακος τῶν μουσικῶν ὀργάνων καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς, ἦτοι ἀπὸ τοῦ «δὸ ὑψιφώνου» (do soprano) μέχρι τοῦ δευτέρου φὰ βαρυφώνου (fa basso) μεγαλειτέραν σημασίαν ἔχει τὸ ποιὸν τῆς φωνῆς, ἦτοι ὁ εἰδικὸς ἀκουστικὸς σχηματισμὸς τῆς φωνῆς, ἐκ τοῦ ὁποῦ δύνανται τις νὰ διακρίνῃ μετὰ δύο ἤχων, ὁμοίων κατὰ τὸ ὕψος καὶ τὴν δύναμιν· φυσικῶς τὸ ποιὸν ποικίλλει κατὰ τὰ ζῶα, ἀλλ' ὅμως ὑπάρχουσι τινες θεμελιώδεις ἤχοι, οἵτινες χρῆσιμεύουσιν ὡς βάσεις τῶν διαφόρων ἡχητικῶν συνδυασμῶν.

Οἱ θεμελιώδεις αὗτοι ἤχοι εἶνε τέσσαρες, περιέχουσι δὲ τὴν ἐλαφρὰν, τὴν ὀξεῖαν, τὴν τραχειάν, καὶ τὴν καθαρὰν φωνήν. Ἡ μὲν πρώτη εἶνε γλυκυτάτη, ἔχει δὲ βάσιν τὸ ᾄσμα τοῦ καναρινίου, ἡ δευτέρα εἶνε ὀξύτερα καὶ ὑπόκωφος, εἶδος συριγμοῦ ὑποκώφου καὶ ὀξέος, ἡ δὲ τρίτη καὶ τετάρτη, ποικίλως μεταβαλλόμεναι, χαρακτηρίζονται ἐκ τῆς ἰδίας τῶν ὀνομασίας.

ΣΥΜΒΟΛΗ

Διὰ νὰ μὴ θραύωνται εὐκόλως τὰ ὑαλικά πρέπει νὰ βράσωσιν ἐκ νέου· Ἰδοὺ δὲ πῶς γίνεται τοῦτο.

Τοποθετοῦμεν τὰ ὑαλικά ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος καὶ τα ἀφίνομεν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἕως ὅτου βράσῃ τὸ ὕδωρ. Ἐπειτα ἀποσύρομεν τὸ ὕδωρ καὶ το ἀφίνομεν νὰ ψυχρανθῇ καὶ ἔπειτα ἐξάγομεν τὰ ὑαλικά. Τὸ μέσον τοῦτο εἶνε ἀπαραίτητον ἰδίως εἰς τὰ ὑαλικά τῶν λαμπτήρων.

Ἐστὴν παρὰ τῆς Κας Α.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Ὁ εἰσπράκτωρ κρούει τὴν θύραν πλουσίου τινός. Ὁ θυρωρὸς ἀνοίγει καὶ λέγει πρὸς αὐτόν:

— Ὁ κύριος δὲν δέχεται σήμερον.

— Δὲν με μέλει, εἶπεν ὁ εἰσπράκτωρ ἂν δὲν δέχεται, φθάσει μόνον νὰ διδῇ.

✱

Ὁ κύριος Γ. ἐν διηροδρομικῇ ἀμάξῃ μόνος μετὰ τινος ἀγνώστου κυρίας, ἐξάγει τὴν σιγαροθήκην του καὶ ἀποτείνόμενος πρὸς αὐτὴν λέγει:

— Κυρία, μήπως σὰς πειράζει ὁ καπνός;

— Πολύ· μάλιστα δὲν εἰμπορῶ νὰ τον ὑποφέρω.

— Τότε λοιπόν, κυρία μου, καλὰ θὰ κάμετε νὰ φύγετε ἀπ' ἐδῶ διότι θὰ καπνίσω.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

11

..π..δ..δ..—π.ντ.ν—τ.ν.—π.θ.ν—μ.τ.ρ

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν αἱ στιγμαὶ διὰ τῶν καταλλήλων φωνηέντων.

12

ααγδεμνν

Διὰ τῶν στοιχείων τούτων νὰ σχηματισθῇ ἀρχαῖον γνομικόν.

13

ΓΡΙΦΟΣ

Ω! κακῶν ψ α

14

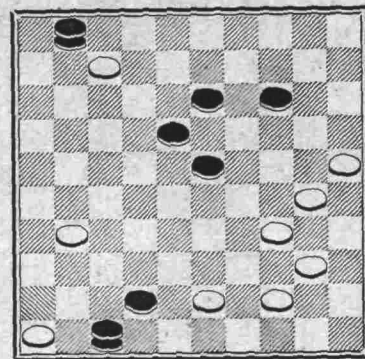
α γα βι
γε οὐ λυ
ή πορ δι
δεῖς ον τόν

Νὰ τεθῶσιν αἱ διεσπαρμέναι αὗται συλλαβαὶ κατὰ σειρὰν ὥστε νὰ ἀποτελεσθῇ ἀρχαῖον ῥητόν.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 4.

Ἐστὴν παρὰ τοῦ κ. Α. Μ.

Μαύρα

Λευκὰ

Τὰ λευκὰ παίζουσι καὶ κερδίζουν.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ι. Τζ. Ὑδραν. Ἐνεγράφητε καὶ ἐστάλησαν τὰ ἐκδοθέντα φυλλάδια ἐκ τῆς πολυτελοῦς ἐκδόσεως Δ. Α. Σ. Μιτυλήνῃν, οἱ 8 νέοι συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν καὶ τὰ φύλλα αὐτῶν λαμβάνετε ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ ταχυδρομικῶς, ἢ συνδρομῇ διὰ τὴν πολυτελεῖ ἐκδοσὴν εἶνε 20 φρ. ὡς ἐν τῇ ἀγγελίᾳ.

Βασιλικὴ Τυπογραφία Ν. Γ. Ἰγγλέση